

Kázání Růžďka 29. 12. 2019 (vstup 284) **Štěpán a neviňátka**

Introit: *Blaze vám, kdo nyní pláčete, neboť se budete smát. Blaze vám, když vás budou lidé nenávidět a když vás vyloučí, potupí a vymažou vaše jméno jako proklaté pro Syna člověka. Veselte se v ten den a jásejte radostí, hle máte hojnou odměnu v nebesích. (Lukáš 6, 21b -23a)*

Píseň 288

Modlitba

Čtení: Matouš 2, 12-23

Píseň 299

Text kázání: Skutky 6, 7-15 a 7, 1-2a a 51-60

Bratři a sestry,

oba texty, které jsme četli, nezní moc radostně. Je to takové vystřízlivění z pohádkových Vánoc.

V Matoušově evangeliu čteme o tom, co následovalo po odchodu mudrců z Betléma. **Když Herodes poznal, že ho mudrci oklamali, rozlítil se a dal povraždit všechny chlapce v Betlémě a v celém okolí ve stáří do dvou let.** Herodes mudrcům totiž uložil, aby mu přišli oznámit, kde dítě leží. Ti ale **na pokyn ve snu, aby se nevraceli k Herodovi, jinudy odcestovali do své země.** Z vyprávění evangelia je nám jasné, že se Herodes nechtěl Spasiteli poklonit, jak se snažil namluvit mudrcům, ale zabít ho, aby odstranil svou konkurenci. Můžeme v tom samozřejmě vidět Boží řízení, že mudrci na pokyn ve snu odchází z Betléma jinou cestou. Stejně tak jako když Josefovi anděl zvěstuje, že má s rodinou uprchnout do Egypta. I když ďábel usiluje ničit Boží dílo prostřednictvím svých lidských loutek, Boží plán záchrany se mu nikdy nepodaří vytrhnout z Boží ruky. Na druhou stranu radost z narození Spasitele je zkalena **vražděním neviňátek.** Ďábel zuří, a své loutky používá k nejhorším možným zločinům. A to i dnes.

Stejně tak i příběh o Štěpánovi z knihy Skutků nekončí moc vesele. Mučednickou smrtí. A přitom **Štěpán byl obdařen Boží milostí a mocí a činil mezi lidem veliké divy a znamení.** Zařazením Štěpána na druhý svátek vánoční můžeme vnímat, že Boží láska to v tomto světě nemá jednoduché. Jak řekl Pán Ježíš: **Ode dnů Jana Křtitele až podnes království nebeské trpí násilí a násilníci po něm sahají.** Skutečně až podnes.

Podle zprávy nadace Open Doors Watch dnes **dosáhlo pronásledování a masakrování křesťanů v některých oblastech světa takové intenzity, že se blíží genocidě.** Článek o tom napsaný má název, **Křesťané se stávají lovnou zvěří.** Možná jste zaregistrovali zprávu o 35ti zastřelených v Burkině Faso na Štědrý den. Postříleli je fanatičtí islamisté a bylo to křesťané. 31 žen a 4 muži. A nebyl to ojedinělý případ. *V r. 2018 zahynulo přes 4 tisíce křesťanů. Více než 245 milionů křesťanů čelilo perzekuci. Nadace také zaznamenala 1266 útoků na kostely. Čísla ukazují nejen geografické šíření křesťanského pronásledování, ale také jeho rostoucí intenzitu. V některých oblastech se úroveň a povaha pronásledování blíží mezinárodní definici genocidy OSN. OSN definuje genocidu jako "úmyslné a systematické zničení, celé nebo části, etnické, rasové, náboženské nebo národnostní skupiny. Ve zprávě se mluví o obrovském poklesu křesťanské komunity na blízkém východu, různé extremistické islámské skupiny usilují o úplné systematické vyhlazení křesťanů. Ve zprávě se mluví o mučení a umírání křesťanů v Severní Koreji a Číně. Perzekuce křesťanů je podle Církve v nouzi i Open Doors Watch nejhorší v dějinách. Křesťané jsou nejen nejvíce pronásledovanou skupinou, ale stále víc věřících navíc zažívá ty nejhorší formy útlaku.*

Možná se nás to, bratři a sestry, nedotýká tak silně a hluboce, protože to sami neprožíváme. Zatím stále ještě žijeme ve svobodné zemi, ovšem jak vidíme, je to obrovská milost a nevíme, jak dlouho bude tento čas milosti pro nás trvat. Ať už oba dnešní texty, tak i současné pronásledování a utrpení všech křesťanů, to jsou velmi těžká témata. Jak se k tomu postavit? Co museli prožívat ty matky, kterým Herodes zabil neviňátka? Proč muselo zemřít zrovna jejich dítě? Proto, aby přežil malý Spasitel? Upokojila by ty matky tato odpověď v ten čas čerstvé bolesti? Když někdo prožívá smutek a žal, někdy je lépe se zarmouceným jen být a mlčet.

Avšak ten Štěpánův příběh nám přeci jen dává naději. Je to neohrožený svědek Kristův, a taky první Kristův mučedník. Nebojí se smrti. Neboť místo strachu **vidí nebesa otevřená a Syna člověka po pravici Boží.** Štěpán je natolik **plný Ducha svatého,** že svým pohledem směřuje k nebi. **Plný Ducha svatého pohleděl k nebi a uzřel Boží slávu i Ježíše, jak stojí po pravici Boží.** Od Štěpána máme návod, že nemáme svůj pohled zaměřit na tento svět, že se nemáme nechat zdeptat strachem o vlastní život, nýbrž máme očekávat život lepší. Věčný. V nebesích. Bez násilí, bez krve, bez smutku a bez bolesti. Jen je třeba se nevzdát Krista, i kdyby nás k tomu nutili. A v životě každého

člověka dojde na lámání chleba, dojde ke zkouškám, v nichž bude prověřena opravdovost naší víry. Neznamená to, že budeme nutně muset trpět jako mučedníci, ale jde o to, zda se v jistých chvílích ke Kristu přiznáme, anebo ho zapřeme. A nemusí to být jen o slovech, ale taky o činech. A taky, zda se budeme stále držet Krista ve chvíli, kdy budeme odcházet z tohoto světa.

Částečně o tom vlastně mluví Štěpán před radou: „**Jste tvrdošíjní a máte pohanské srdce i uši! Nepřestáváte odporovat Duchu svatému, jako to dělali vaši otcové. Byl kdy nějaký prorok, aby ho vaši otcové nepronásledovali?**“ Tohle slovo rozezlilo členy vyšetřující rady, a možná by rozzlobilo i každého z nás. Kdyby nám jej někdo řekl. Jde o to, jestli máme pokoru je přijmout, anebo se rozhněvat. **Když to členové rady slyšeli, začali na Štěpána v duchu zuřit a zlostí zatínali zuby.** Vede mne to však k otázkám, které bychom si my sami měli neustále klást. Na čí straně vlastně stojím? Na straně Boží milosti, anebo na straně Zákona? Na straně odpuštění, anebo hněvu a odsuzování? Na straně pokory, anebo pýchy? Na straně milující lásky, anebo na straně sobectví a lenosti? Na straně milosrdenství, anebo tvrdosti? A mám proměněné srdce Boží láskou, anebo zůstalo mé srdce pohanské? Víte, ti členové rady, to byli věřící kněží, a přece slyší: **Jste tvrdošíjní a máte pohanské srdce i uši! Nepřestáváte odporovat Duchu svatému...** Jsem jako křesťan, který se nechá vést Duchem svatým, anebo svým úsudkem? Jsem ten, který usiluje o to být plný Ducha svatého, anebo se řídím svým tělem a zvrácenými touhami? Jsem ochoten dát svůj život do služeb Králových, anebo si chci svůj život řídit podle sebe? A ptám se na modlitbách, **co chceš, Pane, abych udělal?**, anebo jen, **kdy mi, Pane, požehnáš mé rozhodnutí? Ne každý, kdo mi říká Pane, pane, vejde do Božího království, ale ten, který činí mou vůli,** říká Pán Ježíš. A taky, **slyšeli jste, že bylo řečeno otcům: ‚Nezabiješ! Kdo by zabil, bude vydán soudu.‘ já však vám pravím, že již ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu;** O těch, kteří pronásledují křesťany, jsme slyšeli, že to mnohde dělají systematicky a jsou o tom přesvědčeni, že dělají dobře. Uvěřili ďáblově lži a zabíjejí. A každý, kdo zůstává v hněvu, se vlastně také dle slov Pána Ježíše dostává do područí toho Zlého. Stává se loutkou toho Zlého. A ďábel, ten se vůbec nezměnil. Systematicky usiluje jakýmkoliv způsobem o zničení křesťanů, násilím, různými lákavými pokušeními, rozbíjením vztahů. Jeho záměr je rozdělit a zničit církve, zničit rodiny, vztahy. Vymýtit křesťanskou víru. Odvést křesťany od modliteb a od uctívání a chválení Boha.

Nemůžeme se, bratři a sestry, tvářit, že se nic neděje a že se nás to netýká. Možná si klademe otázku, jak můžeme pomoci křesťanům tam někde hodně daleko? Nedisponujeme žádnou silnou armádou, abychom sjednali pořádek. Ovšem jsme bezradní? Je potřeba si uvědomit, že jsme v duchovní válce a že **nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silách a všemu, co ovládá tento věk tmy.** A náš boj by měl být jiný, než hněv, zlost, pěst a zbraně. To nám ostatně ukazuje sám Štěpán. Oni do něj kameny, on **prosí Pána, aby jim odpustil. Neboť neví, co činí.** Neví, že jsou zaslepeni zlem. Ta duchovní válka se týká každého z nás. Pavel mluví o Boží zbroji, že ji máme nosit, užívat, neboť ten Zlý nás chce pohltit. A máme být horliví v modlitbách. A pokud jsme neukázněni a zahálčiví vojáci, pak nejenže nepřispíváme k vítězství světla nad temnotou, ale sami dáváme větší prostor temnotě. My přitom **nemáme dopřát místa ďáblu** tím, že bychom přestali mít živou a smělou víru, tím, že bychom se přestali modlit, tím, že bychom přestali věřit tomu, že Boží slovo platí. Tím, že bychom si mysleli, že sloužit Hospodinu je zbytečné a nedůležité.

Nikdo z nás, bratři a sestry, neví, jak dlouho bude trvat náš pozemský život. Je však důležité, zda v něm vykonáme to, co máme. To k čemu nás povolává Pán. Štěpán byl několik dní předtím zvolen církví mezi sedm diakonů, mohl mít velké plány ve službě, a církev s ním počítala. A přece jeho život skončil záhy. Umírá mučednickou smrtí, avšak vidí otevřené nebe, **vidí Krista, do jehož rukou odevzdává svého ducha.** Následujme, bratři a sestry, jeho příkladu a žijme své pozemské životy tak, abychom neodporovali Duchu svatému, ale naopak, abychom ve svém životě dávali Duchu svatému prostor. Amen.

Píseň 290, 1-5 a 9 Modlitba píseň 305

Slovo poslání: 2. Korintským 4, 8-14

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 304

